

СПОРТ У РАЙОНІ: минуле і майбутнє...

Напередодні Дня фізкультурника, котрий у нашій країні традиційно відзначають у другу неділю вересня, не хотілося б писати про спорт у районі в минулому часі, але реалії такі: фізкультурно-спортивне життя переживає зараз у нас не найкращі часи. Канули в літа ті організаційно-масові заходи і підходи до фізкультурно-оздоровчого та професійного заняття спортом, котрі залишалися з радянської доби.

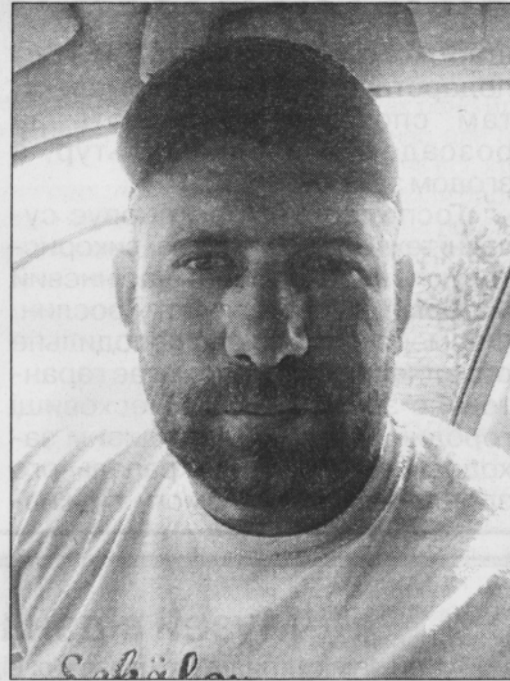
На диво нам, сучасникам, спортивні традиції у районі давні. Сягають вони ще довоєнного, так званого, польського періоду. Тодішня влада Польщі приділяла загальнодержавну увагу до розвитку спорту. У кожному гмінному центрі, а у нас в районі їх було три, були спортивні майданчики, стрілецькі рови, проводилися змагання поміж командами гмін у ігрових видах спорту. Про все це неодноразово доводилося чути із розповідей старожилів, шкільні та юнацькі роки котрих припали на ті часи.

Зрозуміло, у роки війни та післявоєнний відбудовний час було не до спорту. Утім, вже у 1950 році в районі, при райвиконкомі, починає діяти відділ фізкультури і спорту, котрий очолив житель Зарічного Кирикович Володимир Якимович. Згодом на цій посаді працюють приїжджі в район люди: Володимир Борисович Бобринцев – Пушкін, родом із Ленінграда; Чернов Василь Йосипович із Кіровоградщини; Стокальський Ілля Самсонович. Після них деякий час фізкультурний рух у районі очолювали місцеві - Ходневич Іван Федорович та Карпенюк Ростислав Іванович - уся праця цих людей припадає на п'ятдесяті роки. З 1960 року очільником спорткомітету стає Овечко

– Найбільш позитивного із тих, ще радянських, часів у спорті було - це масова занятість населення спортом. Проводилися фізкультурні огляди та фестивалі, велася агітація до ведення здорового способу життя. У районі займалися різними видами спорту, при школах і колективах фізкультури діяли секції. Займатися спортом вважалося престижно. Усіляко заохочувалися та відзначалися переможці і призери спортивних заходів. Підбір кадрів був налагоджений так, що у спорт приходили, насамперед, ентузіасти, ті, хто жив і марив спортом. Діти, у свою чергу, тягнулися і рівнялися на старших. Ми, наприклад, діти післявоєнного часу, брали за приклад військових із гарнізону, котрий стояв наприкінці сорокових у Зарічному. Солдати бігли крос - і ми за ними. Вони вправляються на гімнастичних снарядах - і ми намагаємось повторювати ті вправи, ось таке було у нас спортивне життя. Можна сказати, недоліків у той час як таких і не було. Позитиву було багато.

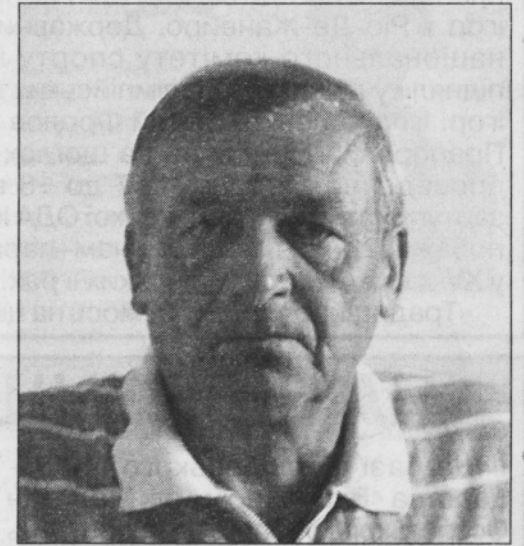
Що потрібно, щоб спорт остаточно не занепав? Перш за все, потрібен керівник-ентузіаст, людина, яка не мислить свого життя без спорту. Потрібно, нарешті, завершити будівництво стадіону. Необхідне щорічне покращення матеріально-технічної бази. Переглянути у наших спортшколах кадри, не секрет, що серед теперішніх фахівців-фізкультурників є байдужі до спорту люди. І, найголовніше, в останні роки у нас чомусь склалася практика, коли у спортивних навчальних закладах студентами стають діти, зовсім далекі від спорту. Закінчують їх, а відрізнити гандбол від волейболу не можуть. Це ж сміх і гріх!

занять. Мені дуже хочеться відкрити свою невеличку секцію, щоб готувати дітей-гирьовиків, але такі реалії, що ні місця для цього, ні часу не вистачає. Навіть особисте тренування припинив. Сумно, але помітний відтік організаторів та ентузіастів у спорті. З чим це пов'язано? Напевно, через непростий час, що його переживає Україна, та місцеві умови: той же бурштин, бари, бажання легкого життя відвертають молодь від спорту. Ось це мені болить!

Олександр Костюченко, фанат спорту, один із найкращих футболістів району.

Як на мене, цілком міг на високому рівні грати у футбол за будь-яку команду майстрів. Нині, за відсутності власного чемпіонату району із футболу, виступає за одну із команд у сусідньому

команду у своєму селі і багатьох волейболістів, котрі захищали честь збірної району на різних турнірах.

– У ті, ще радянські, часи керівники підприємств, радгоспів, колгоспів були зацікавлені у тому, щоб у них були спортивні команди. Це було престижно. Зустрічалися серед них навіть такі, котрі спортом цікавилися не менше, ніж виробничою діяльністю. Тоді і молодь самоорганізовувалась навколо спорту. У літню пору до пізнього вечора було людно на спортмайданчиках. Менші наслідували старших, а кожен виїзд на футбольний матч перетворювався у подію ледве не світового масштабу. Ми - волейбольна команда серницького радгоспу - навіть брали участь в першості України серед колективів радгоспів республіки. І хоча нам тоді, як кажуть, надавали по шапці, бо рівень підготовки у наших суперників був вищим, але тепер є що згадати. Здебільшого, у той час нас не цікавила

Петро Сергійович, потім верховодили у спортивній галузі Зарічненщини Клімович Станіслав Семенович, Карпенюк Петро Іванович, після котрого на довгі роки, із перервами, спорт у районі очолював Поборончук Микола Андрійович. За ним очільниками спорткомітету були: Доронін Олександр Васильович, Ляшук Федір Федорович та Полюхович Анатолій Васильович. При усіх керівниках рівень розвитку спорту у районі був різним: були і спади, і успіхи.

Що нині робити, щоб спорт у районі остаточно не завмер. Для цього я звернувся із двома запитаннями до учасників спортивного руху різного віку, щоб почути їх думку. Перше: "Відмітьте позитивні риси і фактори у фізкультурно – спортивному русі в минулих роках." І друге: "Що потрібно нині зробити для того, щоб спорт у районі остаточно не зів'яв?" Отже, слово самим спортсменам:

Ростислав Іванович Карпенюк, ветеран спорту, в минулому, спортсмен-десятиборець у легкій атлетиці, багаторічний спортивний керівник, інструктор та наставник. Спортивного стажу має аж шістьдесят п'ять років.

Дмитро Воробей. На сьогоднішній день - найтитлованіший спортсмен у районі. Чемпіон та срібний призер чемпіонату України з гирьового спорту. Дворазовий срібний призер чемпіонату світу із цього виду спорту. Таких успіхів за всю історію розвитку спорту у районі ще ніхто не досягав.

– Професійно спортом я почав займатися на другому курсі, під час навчання в університеті. По закінченню котрого, три роки тому, повернувся у район. Так що, як такого позитиву у спортивному житті району майже не помітив. І все ж, у ці минулі роки проходили в районі чемпіонат із футболу, спартакіади, на високому рівні відзначався День фізкультурника. Пожвавлення та рух був серед любителів спорту. Ось такі, на мою думку, головні фактори, на котрих ще зовсім недавно тримався спорт.

Найперше, що потрібно для спорту, це - належне і відповідне фінансування. Я ось брав участь у великих змаганнях і все - за особистий рахунок. А ще - час для

Дубровицькому районі, де чемпіонат проводиться у двох лігах.

– Вже те, що у минулих роках хоча б якісь змагання проводилися, - це вже був позитивний фактор. Пригадуєте, коли на турніри, присвячені Дню Перемоги, із міні – футболу з'їжджались по двадцять команд. Коли на Дні фізкультурника змагання проводилися із десяти видів спорту і тривали аж до самих сутінків. І ніхто тоді не поспішав до дому, а на вулицях Зарічного відчувалося справжнє свято спорту. Ми, діти, починаючи свій спортивний рух, мріяли поїхати на змагання не тільки за межі району, але й у сусіднє село - це було для нас щось із чимось! А тепер вина у всьому - комп'ютери, айфони, мобільки, інтернет та бари. Дитині легше пограти у віртуальний футбол на комп'ютері, ніж побігати самому по полю. Забери це все і, думаю, спорт почне оживати. Прикро, коли і чиновники до спорту байдужі, і нікому тепер він не потрібен.

А щоб відродити спорт? – Як по мені, часи змінилися, змінився підхід людей до вирішення своїх матеріальних проблем, тому необхідна мотивація у спорті, заохочення і, хоча б якась, підтримка для спортсменів під час виїздів на змагання. Щоб не за власний кошт спортсмени їхали. А ще - необхідний контроль та вимоги від влади. Спортсмени, крім власного задоволення, ще й працюють на імідж району і, коли відчуватимуть, що владі спорт потрібен - із більшими зусиллями змагатимуться. А так мої прогнози невтішні, я не песиміст, але віри у те, що спорт у нас оживе, з кожним днем все меншає.

Іван Іванович Полюхович. Тренер з волейболу Серницького відділення районної спортивної школи. Один із тих, кого називають людиною від Бога для спорту, ентузіаст та завзятий фахівець своєї справи. Не маючи фахової освіти, підготував не одну класну волейбольну

фінансова чи матеріальна сторона, було досить того, що радгосп надавав транспорт на виїзд. В селі довго обговорювали результати змагань, вираховували помилки, коли зазнавали невдач. Одним словом, було завжди цікаво, бо ми, любителі спорту, жили ним. А ще - дружили зі своїми однодумцями і колегами з інших сіл.

Найперше тепер, що потрібно для спорту, так це збільшити фінансування, особливо, для відрядження команд на змагання. Необхідно дбати і за матеріальну частину. А ще - зараз непросто знайти дітей для занять у групах спортшкіл, тому необхідно поживавити агітаційно-пропагандистську роботу, але це вже справа нас, тренерів. І що найголовніше - треба збільшити кількість змагань, навіть товариських зустрічей між спортсменами сусідніх сіл, сусідніх спортивних відділень спортшколи. І треба вже не боятися виходити на обласний і вищий рівні змагань. Без цього про будь-які успіхи та спортивне життя годі говорити. І, як на мене, необхідно обрати пріоритети у видах спорту.

У кожного із нас, тих, хто любить спорт, є власна думка щодо ситуації, котра нині виникла із фізкультурою та спортом у районі. Десь там, в глибині свого власного бачення, ми, напевно, погодимось із думками опитаних фахівців та спортсменів. І спільною рисою, котра підсумовує теперішні реалії, буде: спорт у районі потрібно рятувати, бо ж це - не тільки дозвілля для молоді і здоровий спосіб життя, а й престиж та гордість як для окремо взятої людини, так і для усіх нас. А ми ж бо вважаємо себе патріотами Зарічненщини! Чи не так? Тож, усіх нас – із Днем фізкультурника вітають ті, хто погодився поділитися своєю думкою на сторінках газети щодо минулого та майбутнього Зарічненського спорту.

Павло ДУБІНЕЦЬ